

Peter James

De dood voor ogen

De Fontein

Deze uitgave bevat tevens een voorproefje uit
Als de dood. Zie blz. 448 e.v.

Vierde druk, eerste in deze uitvoering, september 2015

Oorspronkelijke titel *Looking Good Dead*

Oorspronkelijke uitgever Macmillan Publishers

Copyright © 2006, 2015 Really Scary Books/Peter James

The right of Peter James to be identified as the author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2006, 2015 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Pieter Janssens

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Amsterdam

Omslagbeeld © Ruby Del Angel / Arcangel Images

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 3906 2

ISBN e-book 978 90 261 2635 2

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

De voordeur van het ooit zo trotse herenhuis ging open en een langbenige jonge vrouw in een korte zijden jurk, die tegelijkertijd aan haar lichaam leek te kleven en op te waaien, stapte het zachte zonlicht van juni in, op de laatste ochtend van haar leven.

Een eeuw geleden hadden deze hoge, witte villa's, op slechts een steenworp afstand van de boulevard van Brighton, gediend als weekendverblijf voor de Londense chic. Nu waren ze, achter hun groezelige, door zout aangetaste gevels opgedeeld in zitslaapkamers en goedkope appartementen; de koperen kloppers op de voordeuren waren vervangen door intercompanelen en afval pulde uit de vuilniszakken op de trottoirs, onder een bonte overdaad aan reclameborden van verhuurbureaus. Een aantal van de auto's in de straat, in te weinig parkeervakken geperst, waren gedeukt en verroest en allemaal waren ze gebombardeerd met duiven- en meeuwenpoep.

Alles aan de vrouw daarentegen straalde klasse uit. Van het nonchalante zwieren van haar lange blonde haren, de Prada-zonnebril die ze rechtzette, de dure Cartier-armband, de Anya Hindmarsh-tas die aan haar schouder hing, de welvende contouren van haar lichaam, de mediterrane bronskleur, het spoor van Issey Miyake dat de spitsuurmonoxide een vleug seksualiteit meegaf; ze was het soort meisje dat thuis leek te horen tussen de rekken van Bergdorf Goodman, aan de bar van een Schrager-hotel of op de achterstevan van een peperduur jacht in Saint-Tropez. Niet slecht voor een rechtenstudent die net kon rondkomen van een schamele beurs.

Maar Janie Stretton was door haar van schuldgevoelens vervulde vader, na het overlijden van haar moeder, té verwend

om zelfs maar over net rondkomen te denken. Geld verdienen ging haar makkelijk af. Geld verdienen met haar beoogde carrière zou wel eens heel andere koek kunnen zijn. De advocatuur was hard. Ze had nu drie jaar achter de rug, nog twee voor de boeg. Maar het komende halfjaar ging ze stage lopen bij een advocatenkantoor in Brighton, als assistent van een echtscheidingsadvocaat en ze vond het geweldig, hoewel sommige zaken zelfs in háár ogen... bizar waren.

Neem nou dat zachtmoedige mannetje van zeventig gisteren, Bernie Milsin, in zijn keurige grijze pak en zorgvuldig geknoopte stropdas. Janie had onopvallend in een hoek van het kantoor zitten kijken terwijl de vijfendertigjarige partner bij wie ze stage liep, Martin Broom, nerveus aantekeningen maakte. Meneer Milsin klaagde dat mevrouw Milsin, drie jaar ouder dan hij, hem niet te eten wilde geven voordat hij orale seks met haar had bedreven. Drie keer per dag, had hij Martin Broom verteld. Ik hou het niet vol, niet op mijn leeftijd, mijn knieën doen te zeer van de jicht.

Ze had moeite gehad om niet hardop te lachen en had gezien dat Broom zich ook had zitten verbijten. Het waren dus niet alleen mannen die perverse behoeften hadden; vrouwen hadden die ook. Ze leerde elke dag iets nieuws en soms wist ze niet waar ze het meeste opstak – op de rechtenfaculteit van de universiteit van Sussex of op de universiteit van het leven.

Het geluid van een binnenkomend sms'je onderbrak haar gedachtegang net toen ze bij haar rood met witte Mini Cooper aankwam.

Van8? 8.30?

Janie glimlachte en antwoordde met een kort xx. Ze wachtte tot een bus, gevolgd door een file, gepasseerd was, opende het portier van haar auto en bleef even zitten om de dingen die ze moest doen op een rij te zetten.

Bins, haar kat, had een gezwel op zijn rug dat steeds groter werd. Het beviel haar niks en ze wilde met hem naar de dierenarts om ernaar te laten kijken. Ze had Bins twee jaar geleden gevonden, een naamloze zwervkat, mager op het schar-

minkelige af, toen hij het deksel van een van haar vuilnisbakken af probeerde te duwen. Ze had hem mee naar binnen genomen en hij had nooit enige neiging vertoond om te vertrekken. Tot zover de onafhankelijkheid van katten, realiseerde ze zich, of misschien kwam het doordat ze hem verwende. Maar verdomme, Bins was een aanhankelijk beest en ze had verder weinig in haar leven om te verwennen. Ze zou zien of ze een late afspraak kon maken. Als ze om halfzeven bij de dierenarts was, had ze nog tijd genoeg, rekende ze uit.

Tijdens de middagpauze moest ze een verjaardagskaart en een cadeau voor haar vader kopen; hij zou vrijdag vijftien worden. Ze had hem al een maand niet gezien, hij had voor zaken in de Verenigde Staten gezeten. Hij leek de laatste tijd veel weg te zijn, steeds meer te reizen. Op zoek naar de ene vrouw die misschien ergens zou zijn en die de vrouw kon vervangen, en de moeder van zijn dochter, die hij had verloren. Hij praatte er nooit over, maar ze wist dat hij eenzaam was en zich zorgen maakte over zijn bedrijf, dat blijkbaar een moeilijke tijd doormaakte. En dat ze vijfenzeventig kilometer bij hem vandaan woonde hielp ook niet echt.

Terwijl ze haar gordel omdeed en vastklikte, was ze zich absoluut niet bewust van de telelens die op haar was gericht of van het snorrende motortje van de digitale Pentax-camera meer dan tweehonderd meter verderop, onhoorbaar tegen het achtergrondlawaai van het verkeer.

Hij bekeek haar door het onbeweeglijke draadkruis en zei in zijn gsm: 'Ze komt eraan.'

'Weet je zeker dat zij het is?' De stem die antwoordde was afgebeten en scherp als gekarteld staal.

Ze was een lust voor het oog, dacht hij. Zelfs na dagen en nachten van observeren, de klok rond, zeven dagen per week, in en buiten haar appartement, was het nog steeds een genot. De vraag verdiende nauwelijks een antwoord.

'Ja,' zei hij. 'Zeker weten.'

2

‘Ik zit in de trein,’ schreeuwde de grote, dikke, kinderlijk ogende eikel naast hem in zijn gsm. ‘De trein. T-R-E-I-N!’ zei hij weer. ‘Ja, ja, slechte verbinding.’

Toen reden ze een tunnel in.

‘O, shit,’ zei de eikel.

Tom Bryce, ineengedoken op zijn bank tussen de eikel aan zijn rechterkant en een meisje met een weeïg zoet parfum dat als een bezetene zat te sms'en aan zijn linkerkant, onderdrukte een grijns. Hij was een joviale, goed uitziende man van zesendertig, goed in het pak, met een serieus, jongensachtig gezicht met stressrimpeltjes en een grote bos donkerbruin haar dat voortdurend over zijn voorhoofd viel. Hij voelde zich steeds slapper worden in de smorende hitte, net als de kleine bos bloemen die hij voor zijn vrouw had gekocht en die in het bagagerek boven hem heen en weer rolde. De temperatuur in de coupé schommelde rond de dertig graden en voelde zelfs nog hoger aan. Vorig jaar had hij eersteklas gereisd en die coupés waren ietsje beter geventileerd – of in elk geval minder volgepropt – maar dit jaar moest hij het zuinig aan doen. Hoewel hij Kellie nog altijd graag met bloemen verraste, eens in de week of zo.

Een halve minuut later, toen ze uit de tunnel kwamen, drukte de eikel een toets in en de nachtmerrie ging door. ‘REDEN NET DOOR EEN TUNNEL!’ brulde hij, alsof ze er nog in waren. ‘Ja, NIET TE GELOVEN, verdomme. Belachelijk dat ze geen kabel of zo hebben, je weet wel, om verbinding te houden? In de tunnel ja. Die hebben ze tegenwoordig toch in een paar autotunnels?’

Tom probeerde hem te negeren en zich te concentreren op de e-mails op zijn wiebelende Mac-laptop. Het zoveelste

klote-eind van een klotedag op kantoor. Meer dan honderd e-mails die hij nog moest beantwoorden en er kwamen er elke minuut meer binnen. Hij wiste ze elke avond voordat hij naar bed ging, dat was zijn stelregel, de enige manier om zijn werk de baas te blijven. Sommige waren grappen, die hij een andere keer zou bekijken, en aan sommige, van vrienden, hingen ranzige bijlagen waarvan hij had geleerd dat hij ze niet moest bekijken in een drukke coupé sinds hij eens naast een preuts kijkende vrouw had gezeten en had dubbelgeklikt op een PowerPoint-bestand, waarna er een ezel tevoorschijn kwam die gepijpt werd door een naakt blondje.

De trein rammelde en ratelde, deinde, schommelde en trilde met korte stoten toen ze opnieuw een tunnel binnen reden; bijna thuis nu. De wind bulderde langs de randen van het openstaande raam boven zijn hoofd en weerkaatste tegen de zwarte wanden. Opeens rook het in de coupé naar vuile sokken en roet. Een aktetas schoof heen en weer in het rek boven zijn hoofd en hij keek nerveus naar boven om te zien of het ding niet op zijn kop viel of de bloemen plette. Op een leeg reclamepaneel aan de wand tegenover hem, boven het hoofd van een dik, chagrijnig kijkend meisje in een strakke rok dat 19 las, had iemand in stuntelige zwarte letters de woorden SEAGULLS RUKERS gespoten.

Echt voetbalsupporters, dacht Tom. Ze konden het woord rukkens niet eens spellen.

Zweetdruppels biggelden langs zijn nek en over zijn borst naar beneden, andere druppelden omlaag op alle plekken waar zijn witte maatoverhemd niet al door het zweet aan zijn huid plakte. Hij had zijn colbertje uitgetrokken en zijn stropdas losgemaakt en hij had zin om zijn knellende zwarte Prada-loafers uit te schoppen. Hij keek met zijn klamme gezicht op van het scherm toen ze uit de tunnel kwamen en onmiddellijk veranderde de lucht in de zoetere, naar gras geurende Download-lucht. Over een paar minuten zou ze een zwakke zilte vleug van het Kanaal meevoeren. Na veertien jaar heen

en weer reizen had Tom met zijn ogen dicht kunnen zeggen wanneer hij vlak bij huis was.

Hij keek naar buiten, naar velden, boerderijen, hoogspanningsmasten, een stuwmeer, de zachtglooiende heuvels in de verte, toen weer naar zijn e-mails. Hij las en wiste er een van zijn verkoopdirecteur, reageerde op de klacht van een klant, die boos was omdat een bestelling niet op tijd was aangekomen voor het grote zomerfeest, de zoveelste belangrijke klant. Ditmaal waren het pennen met de bedrijfsnaam, de vorige keer bedrukte golfparaplu's. Zijn hele bestel- en verzendafdeling was een zootje, deels als gevolg van een nieuw computersysteem en deels omdat een idioot er de leiding had. In een toch al moeilijke markt deed het zijn zaak bepaald geen goed. In één week twee grote klanten – Avis en Apple Computers – kwijtgeraakt aan de concurrentie.

Heel fijn.

Het bedrijf kraakte momenteel onder het gewicht van schulden. Hij had te snel uitgebreid, had te vroeg opgeschaakeld. Zoals hij thuis een te hoge hypotheek had. Hij had zich nooit door Kellie moeten laten overhalen om een duurder huis te kopen, niet nu de markt kelderde en de zaak in een dip zat. Nu had hij moeite om solvabel te blijven. De omzet dekte de vaste kosten niet meer. En wat hij ook tegen haar zei, Kellies obsessie met geld uitgeven duurde onverminderd voort. Ze kocht bijna dagelijks iets nieuws, meestal via eBay, en omdat het een koopje was telde dat volgens haar logica niet. Trouwens, zei ze, hij kocht zelf altijd dure designerkleden voor zichzelf, hij had geen recht van spreken. Het maakte haar blijkaar niets uit dat hij zijn kleden altijd in de opruiming kocht en dat hij er voor zijn werk goed uit moest zien.

Hij maakte zich zoveel zorgen dat hij haar bestedingspatroon laatst zelfs had besproken met een vriend, die in therapie was geweest voor een depressie na zijn scheiding. Onder het genot van enkele wodka-martini's, een drank waarin Tom de laatste maanden steeds vaker troost zocht, had Bruce Watson hem verteld dat er mensen waren die aan koopverslaving

leden en dat ze behandeld konden worden. Tom vroeg zich af of Kellie verslaafd genoeg was om een behandeling te rechtvaardigen, en zo ja, hoe begon je erover?

De eikel begon opnieuw. 'Hallo BILL, met RON, ja. RON van PARTS. JA, PRECIES! IK DACHT IK PRAAT JE EVEN BIJ OVER – o, shit – BILL? HALLO?'

Tom sloeg zijn ogen op. Geen bereik! Goddelijke voorzienigheid! Soms kon je echt geloven dat er een God was. Toen hoorde hij het jengelen van een andere telefoon.

De zijne, realiseerde hij zich opeens toen hij het trillen in zijn borstzak voelde. Stiekem om zich heen kijkend haalde hij hem tevoorschijn, keek wie er belde en antwoordde zo hard als hij maar kon. 'HALLO, SCHAT,' zei hij. 'IK ZIT IN DE TREIN! T-R-E-I-N! HET WORDT LAAT!' Hij glimlachte naar de eikel, zwelgend in enkele ogenblikken van verrukkelijk zoete wraak.

Terwijl hij verder praatte met Kellie en zijn stem tot een beschaafder volume liet dalen, reed de trein Preston Park Station binnen, de laatste halte voor Brighton, zijn plaats van bestemming. De eikel, die een kleine, goedkoop uitzijnde reistas pakte, en enkele anderen in de coupé stapten uit en de trein reed door. Pas enkele ogenblikken nadat hij het telefoongesprek had beëindigd, zag Tom de cd naast zich op de bank liggen waarvan de eikel net was opgestaan.

Hij pakte hem op en zocht naar aanwijzingen hoe hij de eigenaar kon bereiken. Het doosje was van ondoorschijnend plastic, zonder etiket of opschrift. Hij klapte het open en haalde het zilverkleurige schijfje eruit, draaide het om en inspecteerde het zorgvuldig, maar ook dat leverde niets op. Hij zou de cd in zijn computer stoppen en openen om te zien of dat iets uithaalde en als ook dat niet lukte zou hij hem bij Gevonden Voorwerpen afgeven. Niet dat die eikel het verdiende...

Een hoge kalkstenen wand rees steil op aan weerszijden van de trein en maakte even later aan zijn linkerhand plaats voor huizen en een park. Over enkele ogenblikken zouden ze

het station van Brighton binnen rijden. Hij had nu geen tijd meer om de cd te inspecteren; hij zou er die avond thuis op zijn gemak eens naar kijken, dacht hij.

Als hij had geweten wat voor verwoestend effect het op zijn leven zou hebben, had hij het verrekte ding op de bank laten liggen.

3

Tegen de laagstaande avondzon in turend keek Janie in paniek op de klok op het dashboard van haar Mini Cooper en voor alle zekerheid nog eens op haar horloge. Vijf voor acht. Jezus. ‘Bijna thuis, Bins,’ zei ze met gespannen stem terwijl ze het verkeer op de boulevard van Brighton vervloekte en wenste dat ze een andere weg had genomen. Ze stopte een stuk kauwgum in haar mond.

In tegenstelling tot zijn vrouwtje had de kat geen dringende afspraak die avond en geen enkele haast. Hij zat rustig in zijn rieten draagmand op de passagiersstoel van de auto en staaarde een tikkeltje chagrijnig door de tralies aan de voorkant, misschien boos, dacht ze, omdat ze met hem naar de dierenarts was geweest. Ze stak haar hand uit om de mand vast te houden toen ze, te snel, haar straat in sloeg en toen vaart minderde om een parkeerplaats te zoeken, vurig hopenend dat ze mazzel zou hebben.

Ze was veel later terug dan ze van plan was geweest, door haar baas die haar – uitgerekend vandaag – op kantoor had laten blijven om te helpen bij het opstellen van instructies voor een vergadering met consult de volgende ochtend in een wel heel verbitterde echtscheidingszaak, waardoor ze te laat bij de dierenarts was geweest.

Hun cliënt was een arrogante, goed uitziende klaploper die

met een rijke erfgename was getrouwd en haar nu zo veel mogelijk probeerde te plukken. Janie had de pest aan hem gehad vanaf het moment, een paar maanden geleden, dat ze hem had ontmoet, in het kantoor van haar baas; ze vond hem een uitvreter en hoewel hij hun cliënt was hoopte ze stiekem dat hij geen cent zou krijgen. Ze had haar baas nooit verteld wat ze van de man vond, maar ze vermoedde dat hij er net zo over dacht.

Daarna had ze ruim een halfuur moeten wachten bij de dierenarts voordat ze ten slotte met Bins was binnengelaten bij dokter Aronstan. En het was geen bijster geslaagd consult geworden. Dokter Aronstan, jong en tamelijk hip voor een dierenarts, had de bult op Bins rug grondig geïnspecteerd en hem daarna verder onderzocht. Vervolgens had hij haar gevraagd daags daarna met de kat terug te komen voor een biopsie, waardoor Janie zich onmiddellijk in paniek had afgevraagd of dat betekende dat de dierenarts vermoedde dat de bult een tumor was.

Dokter Aronstan had zijn best gedaan om haar angst weg te nemen en een reeks andere mogelijkheden opgesomd. Maar ze had Bins somber gestemd de praktijk uitgedragen.

Iets verderop zag ze een kleine ruimte tussen twee auto's, niet ver van haar voordeur. Ze remde en zette de auto in zijn achteruit.

'Alles goed, Bins? Heb je honger?'

In de twee jaar dat ze elkaar nu kenden had ze zich erg gehecht aan het roodbruin met witte beest met zijn groene ogen en lange snorharen. Er was iets met die ogen, met zijn hele houding, de manier waarop hij het ene moment snorrend tegen haar aan schurkte, met zijn kop in haar schoot lag te slapen terwijl zij tv keek, en haar het volgende moment een van zijn bliken toewierp die zo verdomd menselijk leken, zo volwassen, zo alwetend. Hij had groot gelijk, degene die had gezegd: soms, als ik met mijn kat speel, vraag ik me af of het misschien niet mijn kat is die met mij speelt.

Ze reed achteruit de lege parkeerplek in, bakte er helemaal

niets van, probeerde het opnieuw. Nog steeds niet perfect, maar het moest er maar mee door kunnen. Ze sloot het schuifdak, pakte de mand en stapte uit, keek nogmaals op haar horloge, alsof ze het op de een of andere manier, als door een wonder, de vorige keer verkeerd had gezien. Maar nee. Het was nu één minuut voor acht.

Nog net een halfuur om Bins te eten te geven en zich klaar te maken. Haar afspraakje was een pietlut, die haar telkens als ze elkaar zagen per se wilde voorschrijven hoe ze eruitzag. Haar armen en benen moesten gladgeschoren zijn, ze moest exact dezelfde hoeveelheid Issey Miyake opdoen, en op exact dezelfde plaatsen, ze moest haar haren wassen met dezelfde shampoo en conditioner en exact dezelfde make-up aanbrengen. En haar schaamhaar moest binnen microscopische toleranties geschoren zijn.

Hij zei haar altijd tevoren welke jurk ze aan moest trekken, wat voor sieraden en zelfs waar ze in de flat op hem moest wachten. Het streek tegen al haar haren in; ze was altijd heel onafhankelijk geweest en had zich nooit door een man laten commanderen. Maar iets aan deze man had haar de das omgedaan. Hij was grof, Oost-Europees, sterk gebouwd en flitsend gekleed terwijl alle mannen met wie ze ooit eerder was uitgegaan beschaafde, hoffelijke gladjanussen waren geweest. En na slechts drie afspraakjes voelde ze zich onderworpen. Ze werd al nat als ze aan hem dacht.

Toen ze haar auto afsloot en zich omdraaide om naar haar appartement te lopen, viel de enige auto in de straat die niet bespat was met duiven- en meeuwenpoep, een glimmende zwarte Volkswagen GTI met getinte ramen die iets verderop stond, haar niet op. Een man, onzichtbaar voor de buitenwereld, zat aan het stuur, sloeg haar gade door een kleine verrekijker en toetste een nummer in op zijn betaaltelefoon.

Hij was de laatste die haar in leven zou zien.